

νένα Μακεδονικόν Ἀρχοντα, καὶ παιδευθῆ ὁ Ποιητής, ὡπὼν
 νὰ τὸν περιέπαιξε κατὰ Προαίρεσιν. Δι' αὐτὸ καὶ πασα Κατα-
 λαλιὰ, καὶ Διασυρμὸς ἀπεβλήθη ἀπὸ τὸ Θέατρον· ἔλα τὰ
 πικρὰ Δαγκάσματα, φανερὰ καὶ κεκαλυμμένα ἔπαυσαν, καὶ ἡ
 Κωμῳδία ἔγινε Μίμησις τῆς Ἀνθρωπίνης Ζωῆς, κατεστημένη
 ἀπὸ Ὀνόματα, καὶ Πράξεις ψευδεῖς, ἀναμειγμένως κατὰ τὴν
 γελοιώδη καὶ ἀσειὸν Τρόπον, καὶ χωρὶς Περιπαιγμάτων κατὰ
 τινος· καὶ τοιαύτην ὁ Μένανδρος τὴν ἀπεκατέστησε, καὶ εἶναι
 εἰς Χρήσιν καὶ τὴν σήμερον.

Σκοπὸς τῆς Κωμῳδίας.

Ὁ Σκοπὸς τῆς Κωμῳδίας ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ παιδαγω-
 γῆσῃ τὸ Ἄτελές, καὶ Σφαλερὸν τῶν Ἀνθρωπίνων Ἡθῶν καὶ νὰ
 τὸ διδάξῃ πρὸς τὸ τελειότερον, καὶ ὀρθότερον· διὸ καὶ ποιεῖ
 Ὑποθέσεις τῆς Μιμητέως, καὶ Ἐθνικὰ, καὶ Πολιτικὰ,
 καὶ Οἰκιακὰ Ἡθῆ, καὶ Πράξεις, καὶ τὰ μερικὰ ἐνὸς ἐκάστου
 Ἰδιώματος, ὅσα ἤθελεν εἶναι ἀξιογέλασα διὰ τὴν Ἐλάττωσιν·
 καὶ ὡς διὰ Παραδείγματος προβαλλομένου κατὰ τὸ ἐναντίον
 συνηθῆ καὶ διδάσκει τὰ Ὀρθὰ καὶ Χρησὰ, θεατρίζουσα, καὶ
 περιπαίζουσα τὰ Σφαλερὰ, ὅπως μᾶλλον τὰ μισῶσιν οἱ Ἀνθρω-
 ποι, καὶ τὰ ἀποφεύγωσιν ὡς παρὰ πάντων καταγελάμενα.

Οὐσία τῆς Κωμῳδίας.

Ἡ Οὐσία τῆς πρέπει νὰ εἶναι αἱ Εὐτραπελῖαι, καὶ αἱ Χα-
 ριεντισμοί, καὶ πάντα τὰ Ἄσεια, Λόγοι, καὶ Πράξεις, καὶ
 Πάθη, ὅσα ἤθελε κινῶσι τὸν Γέλωτα· πλὴν ὄχι μὲ τὸν τρόπον
 Βδελυρῶν, καὶ Αἰσχρῶν, ἢ μὲ προαιρετικὰ πικρὰ Δαγκάσματα
 κατὰ τινος· διότι ἂν καὶ ἀπαιτεῖται νὰ ἀφορᾷ ἡ Κωμικὴ Μί-

μησις πρὸς ποίησιν Ἡδονῆς, ὅμως τοῦτο πρέπει νὰ γίνηται ἐκ-
 μόνου τοῦ Γελοιώδους, καὶ ὄχι ἐκ τοῦ Αἰσχροῦ, καὶ Καταγε-
 λασικοῦ· ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον εἶναι Ἐνοχλητικόν, καὶ ἀξιομί-
 στον· Ἔθεν καὶ πρέπει νὰ γίνηται τὸ Γελοιώδες ἀπὸ Ἡθικὰς
 τινος Πρόξεως Ἀθώας, καὶ συνειλεγμένης, ἀπὸ τὸ καινόν, καὶ
 τετιμημένον Πολίτευμα, συμβαινούσας ἢ ἀπὸ φυσικὰ Ἰδιώματα
 τῶν ποικίλων Ἡθῶν, ἢ ἀπὸ Σφάλματα ἐξ Ἀγνοίας, πλὴν ὄχι
 Φθαρτικὰ, ἢ Φοβερὰ, ἀλλὰ Γελοιώδη μόνον· ἐπειδὴ ἡ Κωμῳ-
 δία κατὰ τινος εἶναι ὡς Εἰκὼν τοῦ κοινοῦ Πολιτεύματος
 τῶν Ἀνθρώπων.

Εἶδη τῆς Κωμῳδίας.

Διαιρεῖται δὲ ἡ Κωμῳδία εἰς Χαρακτηριστικὴν, καὶ Ἀ-
 πόλυτον· καὶ Χαρακτηριστικὴ μὲν λέγεται ἢ κατὰ τὸ Σεμνὸν
 μιμουμένη Πράξεις, καὶ Ἡθῆ ἀσεια, καὶ χαριέντα λαμπρῶν,
 καὶ ἐντίμων Ἀνθρώπων, κατὰ τὸν Χαρακτῆρα τῆς Μεγαλο-
 πρεπείας τῶν, συμπροσθεμένου μεταξὺ εἰς τὰς Πράξεις καὶ
 τινος Γελοιοποιῶν ἐκ τῶν πλαγίων Προσώπων. Ἀπόλυτος δὲ,
 ἢ μιμουμένη ἐλευθέρως πᾶν Ἡθῶς, καὶ πάντα Χαρακτῆρα
 κατὰ τὸ ἀξιογέλασον· εἰς αὐτὴν ἔχει Ἄδειαν ὁ Ποιητής νὰ
 πλάσῃ κατὰ τὴν Βούλησιν του τοὺς Χαρακτῆρας, καὶ τὰ Ἡθῆ,
 καὶ τὰς Πράξεις τῶν μιμουμένων· δηλαδὴ καὶ Εὐγενεῖς μὲ
 Ἀγοραῖα, καὶ ἀνάρμοσα Ἡθῆ, καὶ Πράξεις, καὶ Πάθη, καὶ
 Ἀγοραῖους καὶ Ἰδιώτας ἀνεπιτηθεῖως, καὶ γελοιώδως τὰ τῶν
 Εὐγενῶν μιμουμένους, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀνωμάλως νὰ
 μεταπλάσῃ, καὶ ἀπολύτως νὰ συμπλέξῃ τὰς αὐτῶν Πράξεις
 καὶ τοὺς Λόγους κατὰ τὴν πρέπουσαν Εὐταξίαν τῆς Τέχνης,
 εἰς τὸ νὰ παρασκευάσῃ τὸν Γέλωτα· πρέπει ὅμως εἰς τὰς τοι-
 αῦτας ἀπολύτους Μιμήσεις του νὰ μὴ γίνηται καὶ αὐτὸς εἰς ἐαυ-